

TERNEUZEN WAAR DE STILTE SPREEKT.

DE WAARHEID ONDER DE SCHELDEWIND.

AUTEUR

ANDRÉ VAN ARTOIS

VOORWOORD

TERNEUZEN WAAR DE STILTE SPREEKT

De waarheid onder de Scheldewind

Er zijn plekken in Terneuzen waar de stilte niet zomaar stilte is. Waar elke zucht van de Scheldewind een verhaal draagt dat nooit verteld mocht worden. Waar de grond onder onze voeten ouder is dan onze geschiedenisboeken durven toegeven. En waar, diep onder het Bastion en de Westerschelde, tunnels liggen die niet alleen door steen zijn gevormd... maar door krachten die geen naam hebben.

Dit boek is geboren uit die stilte.

Het vertelt over André, de man die de stad aanvoelt alsof ze door zijn aderen stroomt, en zijn dochter Patricia, die met hem één geest wordt wanneer de duisternis hen roept. Samen met Bram Stoffels, die zijn ultrageheime uitvindingen bewaart alsof ze levende wezens zijn, en Jack Begino, wiens speurneus dingen ruikt die geen mens ooit zou mogen ruiken, vormen zij de kern van **ANDREAS** — de onzichtbare beschermers van Zorgdorp.

Maar geen missie begint zonder de zusters. Annie met haar gouden straal, Stefanie met haar zilveren licht, Ursula met haar blauwgroene kracht, drie vrouwen die meer zijn dan zusters, meer dan legendes. Zij zijn de poortwachters van wat onder de cirkel leeft.

En dan, in de diepte waar geen zon ooit komt, ontmoeten ze hen: Kapitein Rooibos van **De Vliegende Hollander**, en kapitein Janus Rasmussen van het vergane Duitse oorlogsschip **Schift 27**. Twee mannen die nooit hadden mogen bestaan in dezelfde tijd,

maar die door de tunnels zijn samengebracht. Zij vertellen hun geschiedenis. Zij waarschuwen voor wat nog slaapt.

Want onder de Schelde ligt een waarheid die niet langer stil wil zijn.

Aangevoerd door Burgemeester Maaïenbroek vertrekt de groep ANDREAS op een missie die geen mens ooit zal begrijpen, tenzij hij dit boek leest. Een missie om Zorgdorp te behoeden voor een ondergang die al eeuwen in de schaduwen wacht.

Dit is geen verhaal. Dit is een onthulling. Dit is Terneuzen zoals het nooit eerder werd gezien.

Welkom in de stilte. Welkom onder de "De waarheid onder de Scheldewind" .

PROLOOG *De waarheid onder de Scheldewind*

De nacht boven Terneuzen lag stil, maar onder de stad bewoog iets. Niet zichtbaar. Niet hoorbaar. Maar voelbaar, als een trilling in de ziel van wie er gevoelig voor was.

André voelde het als eerste.

Hij stond aan de rand van het Bastion, de Scheldewind in zijn gezicht, toen de grond onder hem een ademhaling leek te nemen. Geen aardbeving. Geen scheepsmotor. Dit was iets anders. Iets ouds. Iets dat hem riep.

Patricia kwam naast hem staan. "Papa... hoor jij dat ook?" Ze zei *hoor*, maar ze bedoelde *voel*. En hij knikte, want op dat moment werden hun gedachten één stroom, één richting, één geest. Alsof de tunnels hen samentrok.

Bram Stoffels verscheen uit de duisternis, met zijn koffer vol geheime vakjes waarin zijn ultrageheime wapens zacht zoemden. Hij keek naar André zoals alleen Bram dat kon: alsof hij al wist wat er ging gebeuren, maar hoopte dat hij ongelijk had.

"Ze worden wakker," zei hij. Meer uitleg was niet nodig.

Jack Begino kwam achter hem aan, zijn speurneus trillend in zijn hand. Het kleine apparaatje, half dier, half technologie, volledig mysterie, draaide rondjes alsof het een geur volgde die niet van deze wereld was.

"De tunnels ademen," fluisterde Jack Begino. "En ze ademen ons."

Toen verschenen de zusters.

Zuster Annie, haar gouden straal als een warme zon die zelfs in de nacht licht gaf.
Zuster Stefanie, met haar zilveren straal die de lucht sneed als een stille bliksem. Zuster Ursula, wier blauwgroene straal pulseerde als het hart van de Westerschelde zelf.

Samen vormden ze een driehoek van licht die de grond onder het Bastion openbrak, niet met geweld, maar met toestemming. Alsof de aarde hen herkende.

Een ronde opening verscheen. Een ademtocht van koude lucht steeg op. En de groep ANDREAS daalde af.

De tunnels waren ouder dan de stad. Ouder dan de Schelde. Ouder dan de verhalen die mensen fluisterden wanneer ze dachten dat niemand luisterde. De muren leken te bewegen, niet door wind, maar door herinnering.

Diep in de duisternis, waar geen tijd bestond, stonden twee figuren te wachten.

Kapitein Rooibos van **De Vliegende Hollander**, zijn ogen gloeiend als stormlantaarns.
Kapitein Janus Rasmussen van het vergane oorlogsschip **Schift 47**, zijn uniform nog nat van een zee die hem nooit had losgelaten.

“Welkom,” zei Rooibos. “Jullie hadden nooit mogen komen,” zei Rasmussen. En toch glimlachten ze beiden, alsof dit moment al eeuwen op hen lag te wachten.

Hun stemmen echoden door de tunnels, vermengd met verhalen van stormen, verdwijningen, verboden experimenten en een kracht die onder de Schelde sluimert — een kracht die nu ontwaakt.

“Luister goed,” zei Rooibos. “Want wat hier leeft, leeft niet alleen onder de grond,” vervolgde Rasmussen. “Het leeft onder jullie stad.” “Onder jullie mensen.” “Onder Zorgdorp.”

En toen, alsof de tunnels zelf hun woorden bevestigden, begon de grond te trillen. Niet als een waarschuwing, maar als een begroeting.

Burgemeester Maaibroek verscheen achter de groep, zijn gezicht strak, zijn stem vastberaden.

“Groep ANDREAS,” zei hij. “Het is tijd.”

En zo begon de missie die nooit in de geschiedenisboeken zal staan, maar die de toekomst van Zorgdorp zal bepalen.

De stilte sprak. En André luisterde.

HOOFDSTUK 1

De Trilling Onder de Driekwartcirkel

De ochtend begon zoals elke andere in Zorgdorp. Maria Van Artois rook naar vers brood, De Blide naar ontsmettingsmiddel en zachte stemmen, De Zoutvliet naar koffie, en de Anna Bijl lag in haar eeuwige stilte. De wind over de Schelde was loom, alsof hij nog niet wakker was.

Maar André... die was al wakker lang voordat de zon het dorp raakte.

Hij stond buiten, vlak bij de ingang van Maria Van Artois, zijn handen in zijn jaszakken, zijn ogen half dicht. Hij voelde de lucht. Hij voelde de grond. Hij voelde de stilte.

En toen gebeurde het.

Een **trilling**.

Heel klein. Heel kort. Maar precies genoeg om zijn gave te laten tintelen achter zijn ogen.

Patricia kwam naast hem staan, haar hand op zijn arm. "Papa... dat voelde vreemd."

André knikte langzaam. "Dat was geen vrachtwagen. Geen machine. Geen wind."

Hij keek naar de grond. Alsof hij door de stenen heen kon kijken.

Bram Stoffels kwam aangelopen, zijn koffer tegen zijn been tikkend. “Mijn prototypes reageren,” zei hij. “Maar ze staan uit. Dat kan niet.”

En toen kwam het geluid.

Een **hol, schurend geluid**, alsof een oude deur onder de grond werd geopend. Een deur die niemand ooit had gezien. Een deur die nooit meer open had mogen gaan.

Patricia verstijfde. “Papa... luister.”

André sloot zijn ogen. Hij luisterde niet naar het geluid, maar naar de **stilte**. De stilte die alleen hij kon horen. De stilte die sprak wanneer de stad iets wilde zeggen.

En de stilte fluisterde.

“De tunnels... zijn niet meer leeg.”

De Zusters Voelen Het

Op datzelfde moment, verspreid over de vier gebouwen van Zorgdorp, gebeurde er iets dat niemand kon verklaren.

Zuster Stefanie – De Gouden Straal

Haar handen begonnen te gloeien terwijl ze een bewoner hielp. Warm, maar met een randje onrust. Alsof de energie onder haar voeten veranderde.

Zuster Annie – De Zilveren Straal

Haar ogen werden scherp, helder. Ze zag een flits van iets onder de vloer van De Zoutvliet. Een beweging. Een schaduw.

Zuster Ursula – De Blauwgroene Straal

Haar energie pulseerde als water dat tegen een dam slaat. Ze hoorde een echo die niemand anders kon horen. Een echo die klonk als... een stem.

Ze voelden elkaar, alsof ze naast elkaar stonden, terwijl ze kilometers uit elkaar waren.

“Het Bastion,” fluisterde Ursula. “Het beweegt.”

Jack Begino Komt Aangelopen

Jack kwam haastig de hoek om, zijn gezicht bleek, zijn adem kort.

“Ik voelde het al vanaf De Blide,” zei hij. “Dit is geen toeval. Dit is geen storing. Dit is... iets dat wakker wordt.”

Hij keek André recht aan.

“Het komt van onder de driekwartcirkel.”

Het Stadhuis Belt

André's telefoon ging. Burgemeester Maaïenbroek.

Zijn stem was strak, gespannen, bijna fluisterend.

“André... we hebben meldingen uit alle vier de gebouwen. De grond onder Zorgdorp... leeft.”

Hij ademde zwaar.

“Dit is een oproep. Ik activeer de groep.”

De legende. De onzichtbare helden.

ANDREAS.

HOOFDSTUK 2

De Oproep van Maaïenbroek

Het stadhuis van Terneuzen had die ochtend een vreemde stilte. Niet de gewone stilte van papierwerk en koffiezetters, maar een stilte die voelde alsof de muren iets wisten. Alsof het gebouw zelf luisterde.

Burgemeester Maaïenbroek stond bij het raam van zijn kantoor, zijn handen op de vensterbank, zijn blik gericht op de Schelde. Hij had het trillen niet gevoeld, maar hij had de meldingen gezien. Te veel meldingen. Te snel na elkaar. Te precies op dezelfde plek: **onder Zorgdorp.**

Hij pakte zijn telefoon. Er was maar één nummer dat hij nu kon bellen.

“André,” zei hij zodra de verbinding tot stand kwam. “Het is tijd.”

De Samenkomst

Tien minuten later stond André in het kantoor van de burgemeester. Patricia naast hem, Bram met zijn koffer, Jack iets achter hen, nerveus maar alert.

Maaïenbroek keek hen één voor één aan. “De grond onder de driekwartcirkel beweegt,” zei hij. “Er zijn geluiden. Schuivingen. Echo’s. En... er is iets dat onze meetapparatuur niet kan verklaren.”

Hij draaide zijn scherm naar hen toe. Op het beeld zag André een grafiek die pulste als een hartslag.

“Dit komt van onder Maria Van Artois,” zei Maaïenbroek. “Maar het verspreidt zich. De Blide, De Zoutvliet, Anna Bijn... het is alsof iets onder de hele cirkel wakker wordt.”

Bram zette zijn koffer op tafel. “Mijn prototypes reageren op energie die niet boven de grond bestaat,” zei hij. “Dit is oud. Heel oud.”

Jack slikte. “Ik voel... druk. Alsof iets naar boven wil.”

Patricia keek naar haar vader. “Papa... dit is de stilte die je hoorde.”

André knikte langzaam. “De tunnels,” zei hij. “De oude vestinggangen. Ze zijn niet meer leeg.”

De Zusters Worden Opgeroepen

Maaïenbroek drukte op een knop op zijn bureau. Een zacht alarm ging af — niet luid, niet paniekerig, maar herkenbaar voor wie het moest horen.

In Maria Van Artois stopte Zuster Stefanie midden in haar ronde. Haar gouden straal gloeide zacht.

In De Zoutvliet keek Zuster Annie op, haar zilveren straal scherp als een mes.

In De Blide voelde Zuster Ursula haar blauwgroene energie pulseren als water dat tegen een dam slaat.

Ze wisten wat het alarm betekende. Ze wisten wie hen riep. Ze wisten wat er onder hun voeten bewoog.

Ze kwamen samen bij de ingang van Zorgdorp, hun stralen nog zwak maar voelbaar.

De Legende Wordt Compleet

Maaienbroek keek naar André en de anderen.

“Jullie zijn de groep die deze stad beschermt wanneer niemand anders dat kan,” zei hij.
“Jullie zijn ANDREAS.”

Hij wees naar de kaart op zijn bureau. “Onder deze cirkel ligt iets dat nooit meer had mogen ontwaken. Iets dat verbonden is met het oude Bastion. Iets dat we nooit volledig hebben begrepen.”

Hij ademde diep.

“Jullie moeten naar beneden.”

Patricia legde haar hand op André's schouder. “Papa... we gaan samen.”

Bram klikte zijn koffer open. “Mijn uitvindingen zijn klaar. Al mogen ze dat officieel niet zijn.”

Jack sloot zijn ogen. “Ik voel het nog steeds. Het wacht op ons.”

De drie zusters kwamen binnen, hun stralen licht zichtbaar in de lucht.

Stefanie sprak als eerste. “De energie onder Zorgdorp is niet natuurlijk.”

Annie knikte. “Het is oud. Heel oud.”

Ursula keek André recht aan. “Het Bastion... roept.”

De Eerste Stap

André keek naar de groep. Zijn groep. De onzichtbare helden van Terneuzen.

“Dan gaan we luisteren,” zei hij.

En samen liepen ze naar de plek waar de eerste trilling was gevoeld.

Naar de ingang van de oude, vergeten tunnels.

Naar de stilte die opnieuw was gaan spreken.

HOOFDSTUK 3

De Afgrond Onder Zorgdorp

De ingang was nooit bedoeld om gevonden te worden.

Hij lag verscholen achter Maria Van Artois, onder een oude betonnen plaat dicht bij de eendenvijver die iedereen altijd had gezien maar niemand ooit had opgemerkt. Een plaat die leek op een vergeten stuk infrastructuur, een restje van een verbouwing uit de jaren '70. Maar André wist beter.

Hij stond ervoor, Patricia naast hem, Bram met zijn koffer, Jaap iets achter hen, en de drie zusters in een halve cirkel. De lucht voelde anders. Zwaarder. Alsof de Scheldewind even was gestopt met ademen.

“Hier,” zei André zacht. “Hier komt het vandaan.”

Bram knielde neer en haalde een klein apparaat uit zijn koffer. Een prototype dat officieel niet bestond. Hij zette het op de betonnen plaat.

Het apparaat begon meteen te trillen. Niet hard. Maar diep. Alsof het reageerde op een hartslag onder de grond.

“Dit is oud,” fluisterde Bram. “Veel ouder dan de vesting. Dit is... pre-vesting.”

Patricia keek naar haar vader. “Papa... voel je het?”

André sloot zijn ogen. Hij voelde de stilte. De stilte die sprak. De stilte die waarschuwde.

“Er is iets dat naar boven wil.”

De Stralen Ontwaken

Zuster Stefanie legde haar hand op de betonnen plaat. Haar **gouden straal** lichtte op, warm maar nerveus.

Zuster Annie knielde naast haar. Haar **zilveren straal** werd scherp, bijna snijdend. “Er zit een structuur onder,” zei ze. “Met kamers. En... beweging.”

Zuster Ursula legde haar hand op de grond. Haar **blauwgroene straal** pulseerde als water dat tegen een dam slaat. “Het klinkt als... een stem,” fluisterde ze. “Een stem die al eeuwen opgesloten zit.”

De drie stralen raakten elkaar. Heel even. Heel licht.

En de betonnen plaat **scheurde**.

Een dunne lijn, nauwelijks zichtbaar, maar precies genoeg om iedereen te laten verstijven.

De Opening

Jack zette een stap achteruit. “Ik voel druk,” zei hij. “Alsof iets duwt. Alsof iets... ademt.”

Bram sprong op. “Weg van de plaat!”

Maar het was te laat.

Met een diepe, holle **krak** brak de betonnen plaat in twee stukken. Stof steeg op. Een koude lucht stroomde naar boven. Een lucht die rook naar aarde, naar vocht, naar tijd.

En daar, onder de plaat, lag een opening.

Een ronde schacht. Oud. Met stenen die niet meer in gebruik waren sinds de vesting werd afgebroken. Stenen die nooit hadden mogen blijven bestaan.

Patricia keek naar beneden. “Papa... dit is een tunnel.”

André knikte langzaam. “Een oude vestinggang.”

Zuster Annie schudde haar hoofd. “Niet alleen dat. Dit is... iets anders. Iets diepers.”

Zuster Ursula luisterde. “Er beweegt iets onderin.”

De Afdaalbeslissing

Burgemeester Maaienbroek kwam aangesneld, buiten adem.

“Is dit...?” Hij keek naar de opening. Zijn gezicht werd bleek.

“Dit lag onder Zorgdorp?” vroeg hij. “Al die tijd?”

André keek hem aan. “Dit is geen gewone tunnel. Dit is een vergeten deel van het Bastion. Een deel dat nooit op kaarten heeft gestaan.”

Maaienbroek slikte. “Dan moeten jullie naar beneden.”

Patricia legde haar hand op André's arm. "We gaan samen."

Bram sloot zijn koffer. "Mijn uitvindingen zijn klaar."

Jack ademde diep. "Ik voel het nog steeds. Het wacht op ons."

De drie zusters stapten naar voren, hun stralen zacht gloeiend.

"Wij gaan mee," zei Stefanie. "De energie onder de grond is te sterk. Te oud."

André keek naar de opening. Naar de duisternis. Naar de stilte die sprak.

"Dan dalen we af," zei hij.

En samen zetten ze hun eerste stap naar beneden.

Naar de tunnels. Naar het Bastion. Naar wat daar al eeuwen lag te wachten.

HOOFDSTUK 4

De Adem van de Diepte

De ladder naar beneden was oud. Te oud. Het metaal was dof, het hout verweerd, alsof niemand het ooit had aangeraakt sinds de tijd van het Bastion. Maar toch... toch voelde André dat het niet vergeten was. Alsof iemand — of iets — het had onderhouden zonder dat de stad het wist.

Patricia daalde als eerste af, haar hand stevig om de ladder, haar ogen scherp. "Het ruikt hier... anders," zei ze. "Niet naar vocht. Niet naar schimmel. Maar naar... tijd."

Bram volgde, zijn koffer tegen zijn rug gebonden. Zijn prototypes trilden zacht, alsof ze nerveus waren.

Jack kwam als derde, zijn adem kort, zijn ogen groot. "Ik voel druk," fluisterde hij. "Alsof de lucht hier beneden... duwt."

De drie zusters daalden tegelijk af, hun stralen zacht gloeiend in het donker. Goud. Zilver. Blauwgroen. Drie kleuren die de schacht vulden als een adem van licht.

André ging als laatste. Hij wilde de stilte horen. Hij wilde voelen wat de grond hem probeerde te vertellen.

En toen ze allemaal beneden waren, gebeurde het.

De Tunnel

De ruimte was groter dan verwacht. Een ronde kamer, met stenen die duidelijk uit de vestingperiode kwamen — maar die te netjes waren, te intact, alsof ze nooit waren aangeraakt door tijd of verval.

Aan de overkant lag een tunnel. Een lange, donkere gang die zich uitstrekte onder Zorgdorp, richting De Blide, richting De Zoutvliet, richting Anna Bijn.

“Dit is geen gewone vestinggang,” zei Bram. “De structuur klopt niet. De stenen zijn anders. Dit is... een uitbreiding.”

Patricia keek naar de muren. “Maar wie zou dit gebouwd hebben? En waarom onder Zorgdorp?”

Zuster Annie legde haar hand op de muur. Haar zilveren straal lichtte op.

“Dit is niet alleen gebouwd,” zei ze. “Dit is... geactiveerd.”

De Adem

Plots voelde André het. Een beweging. Heel klein. Heel zacht. Maar precies genoeg om zijn gave te laten tintelen.

Hij keek naar de tunnel.

En toen kwam het.

Een **adem**.

Niet van wind. Niet van lucht. Maar van... iets anders.

Een warme, diepe adem die door de tunnel rolde alsof iets enorms, iets ouds, iets dat nooit boven de grond had mogen komen... wakker werd.

Jack greep Bram's arm. “Het ademt,” fluisterde hij. “Het ademt, André.”

Zuster Ursula luisterde, haar blauwgroene straal pulserend. “Het is geen dier,” zei ze. “Geen mens. Geen machine.”

Zuster Stefanie's gouden straal werd warmer. “Het is energie,” zei ze. “Pure energie. Oud. Verstoord.”

Zuster Annie's zilveren straal werd scherp. "En het beweegt."

De Eerste Schaduw

Diep in de tunnel, ver weg, bewoog iets.

Niet snel. Niet agressief. Maar... aanwezig.

Een schaduw. Een vorm. Een echo van iets dat niet meer in deze tijd thuishoorde.

Patricia kneep in André's hand. "Papa... wat is dat?"

André luisterde naar de stilte.

En de stilte sprak.

"Iets dat het Bastion ooit moest beschermen... is niet langer opgesloten."

De Beslissing

Bram zette zijn koffer neer. "Als we verder gaan, is er geen weg terug."

Jack slikte. "Ik voel dat het ons verwacht."

De drie zusters stapten naar voren, hun stralen nu helder, krachtig, klaar.

Patricia keek haar vader aan. "We moeten weten wat hier leeft."

André knikte langzaam. "Dan gaan we verder."

Hij zette zijn voet in de tunnel.

En de schaduw bewoog opnieuw.

HOOFDSTUK 5

De Kamer die Niet Bestond

De tunnel werd smaller naarmate ze verder gingen. De lucht werd kouder. De stilte werd zwaarder. En de adem — die diepe, warme adem — werd regelmatig, alsof het ritme van iets dat wakker werd.

André liep voorop, zijn hand tegen de muur, zijn ogen half dicht. Hij voelde de energie door de stenen trekken. Hij voelde de geschiedenis ademen. Hij voelde... aanwezigheid.

Patricia liep vlak achter hem, haar hand op zijn schouder. "Papa... het wordt sterker."

Bram's koffer trilde nu constant. "Mijn prototypes detecteren een energieveld," zei hij. "Maar het is niet elektrisch. Niet magnetisch. Het is... iets anders."

Jack bleef dicht bij de zusters. "Ik voel druk," fluisterde hij. "Alsof iets ons observeert."

De drie zusters liepen als een driehoek. Goud. Zilver. Blauwgroen. Hun stralen waren nu duidelijk zichtbaar in de tunnel, als drie ademende lichten.

De Eerste Deur

Plots stopte André.

Voor hen stond een deur.

Een oude, ronde deur van steen, met symbolen die niemand herkende. Geen vestingtekens. Geen militaire markeringen. Geen bouwinscripties.

Maar wel... energie.

Zuster Annie legde haar hand op de deur. Haar zilveren straal schoot omhoog.

"Dit is geen vestingwerk," zei ze. "Dit is... ouder."

Zuster Stefanie voelde de warmte. "Het is niet vijandig," zei ze. "Maar het is niet blij dat we hier zijn."

Zuster Ursula luisterde. "Het zingt," fluisterde ze. "De deur zingt."

Patricia keek naar André. "Papa... wat voel jij?"

André sloot zijn ogen.

En de stilte sprak.

"Dit is een kamer die nooit op kaarten heeft gestaan."

De Activatie

Bram haalde een klein apparaat uit zijn koffer. Een prototype dat reageerde op energievelden.

Hij hield het tegen de deur.

Het apparaat lichtte op. Eerst zacht. Dan fel. Dan pulserend.

“Het activeert iets,” zei Bram. “Maar ik weet niet wat.”

Jack zette een stap achteruit. “Ik voel... beweging.”

De drie zusters stapten naar voren. Hun stralen raakten elkaar. Goud. Zilver. Blauwgroen.

En de deur **opende**.

Niet met een krak. Niet met een schurend geluid.

Maar met een **adem**.

Alsof de kamer achter de deur opgelucht was dat er eindelijk iemand kwam.

De Kamer

De kamer was rond. Perfect rond. Met muren die glansden alsof ze pas waren gebouwd — maar toch eeuwenoud waren.

In het midden stond een zuil. Een stenen zuil met dezelfde symbolen als op de deur.

Maar dat was niet wat hen deed verstijven.

Het was wat boven de zuil hing.

Een **lichtbol**.

Zacht. Warm. Ademend.

Niet elektrisch. Niet magisch. Maar... levend.

Patricia fluisterde: “Papa... wat is dat?”

André luisterde naar de stilte.

En de stilte sprak.

“Dit is het hart van het Bastion.”

De Onthulling

Zuster Annie's zilveren straal raakte de lichtbol. Een flits. Een echo. Een beeld.

Zuster Stefanie's gouden straal raakte de bol. Warmte. Herinnering. Geschiedenis.

Zuster Ursula's blauwgroene straal raakte de bol. Beweging. Energie. Diepte.

De lichtbol reageerde.

Hij werd groter. Heldere. Sterker.

En toen gebeurde het.

Op de muur verscheen een **kaart**.

Een kaart van Terneuzen. Maar niet de huidige stad. Niet de vesting. Niet de moderne straten.

Een kaart van **wat onder de stad ligt**.

Tunnels. Kamers. Verborgene structuren. En één grote cirkel onder Zorgdorp.

Patricia staarde naar de kaart. "Papa... dit is een ondergrondse stad."

Bram slikte. "Dit is... onmogelijk."

Jack fluisterde: "Dit is wat wakker wordt."

André keek naar de kaart.

En de stilte sprak.

"Dit is nog maar het begin."

HOOFDSTUK 6

Het Hart dat Herinnert

De lichtbol hing nog steeds boven de zuil, zacht ademend, alsof hij hen observeerde. De kamer voelde warmer dan de tunnel, alsof de muren zelf een soort energie vasthielden. Een energie die niet vijandig was, maar... wakker.

André stond het dichtst bij de zuil. Hij voelde de stilte in zijn borst trekken, alsof iets hem wilde aanspreken. Niet met woorden. Maar met herinnering.

Patricia kwam naast hem staan. “Papa... hij reageert op ons.”

Bram zette zijn koffer neer en keek naar de lichtbol. “Dit is geen technologie,” zei hij. “Dit is... een geheugen. Een levend geheugen.”

Jack slikte. “Ik voel... verdriet,” fluisterde hij. “Alsof iets hier beneden al heel lang alleen is.”

De drie zusters stapten naar voren. Hun stralen gloeiden zacht, alsof ze de lichtbol geruststelden.

De Eerste Reactie

Zuster Stefanie’s zilveren straal raakte de bol als eerste. Een warme flits vulde de kamer. De muren pulseerden zacht, alsof ze ademden.

Zuster Annie’s gouden straal volgde. De symbolen op de zuil begonnen te bewegen, alsof ze opnieuw geschreven werden.

Zuster Ursula’s **blauwgroene straal** raakte de bol als laatste. De lucht trilde. Een echo vulde de kamer.

En toen gebeurde het.

De lichtbol **opende**.

Niet als een explosie. Niet als een lichtflits. Maar als een bloem die langzaam haar kelk toont.

Binnenin verscheen een beeld.

Het Beeld

Het was geen foto. Geen projectie. Geen hologram.

Het was een herinnering.

De kamer vulde zich met een zachte gloed, en langzaam vormde zich een scène:

Een groep mensen, gehuld in oude vestingkleding, stond rond dezelfde zuil. Hun gezichten waren ernstig. Hun handen lagen op de steen. Ze spraken niet — maar hun energie was voelbaar.

Patricia fluisterde: “Papa... dit zijn de bouwers.”

André knikte langzaam. “Dit is het Bastion. Dit is hoe het begon.”

De herinnering ging verder.

De bouwers plaatsten iets in de zuil. Een klein object. Rond. Gloeiend.

De lichtbol.

Maar toen gebeurde er iets onverwachts.

De grond trilde. De bouwers schrokken. Een van hen riep iets — maar de herinnering was geluidloos.

Zuster Annie’s gouden straal werd feller. “Ze hebben iets opgesloten,” zei ze. “Iets dat niet boven de grond mocht komen.”

Zuster Ursula luisterde naar de echo. “Het was geen vijand,” fluisterde ze. “Het was... een kracht.”

Zuster Stefanie voelde de warmte. “Een kracht die de stad moest beschermen.”

De Onthulling

De herinnering vervaagde. De lichtbol werd weer rond, ademend, levend.

André legde zijn hand op de zuil.

En de stilte sprak.

“Dit is het hart van de oude bescherming. Het Bastion was nooit alleen een vesting. Het was een schild.”

Patricia keek hem aan. “Een schild tegen wat?”

André luisterde opnieuw.

De stilte werd zwaarder. Dieper. Donkerder.

“Tegen iets dat onder de stad leeft.”

Jack verstijfde. “Dat... ademt?”

Bram keek naar de tunnel. “Dat nu wakker wordt.”

Zuster Annie fluisterde: “De lichtbol is niet alleen een geheugen. Het is een waarschuwing.”

Zuster Ursula knikte. “En een gids.”

Zuster Stefanie legde haar hand op André’s arm. “Hij wil dat we verder gaan.”

De Richting

De lichtbol bewoog. Heel langzaam. Heel zacht.

Hij zweefde naar de tunnelopening.

En stopte.

Alsof hij wees.

Patricia ademde diep. “Papa... hij toont ons de weg.”

André keek naar de duisternis van de tunnel.

En de stilte sprak.

“Wat daar beneden leeft... is niet alleen wakker. Het zoekt ons.”

HOOFDSTUK 7

De Diepte Onder het Bastion en de Westerschelde

De tunnel werd breder naarmate ze verder gingen. De muren veranderden van vestingsteen naar een soort donker, glanzend gesteente dat niemand herkende. Het rook er anders. Niet naar aarde. Niet naar vocht. Maar naar... stroming.

Alsof de lucht zelf water bevatte.

André voelde het als eerste. Een trilling die niet uit de grond kwam, maar uit de lucht. Een ritme dat leek op de ademhaling van een reus die onder hen lag.

Patricia keek omhoog. “Papa... hoor je dat?”

André knikte. “Dit is de Schelde.”

Bram stopte abrupt. “Wacht... we zitten onder het Bastion. Maar dit... dit is veel dieper.”

Jack voelde het in zijn borst. “Het water... duwt.”

De drie zusters bleven dicht bij elkaar. Hun stralen gloeiden sterker dan ooit.

De Ondergrondse Rivier

Plots opende de tunnel zich in een gigantische ruimte.

Een ondergrondse grot. Zo groot dat de lichtbol die hen volgde maar een fractie kon verlichten. De lucht was vochtig. De muren glansden. En in het midden stroomde een **ondergrondse rivier**.

Niet breed. Maar diep. Zwart. Stil. En toch... bewegend.

Zuster Ursula’s blauwgroene straal pulseerde heftig. “Dit water... is verbonden met de Westerschelde.”

Bram knielde neer en hield een sensor boven het water. Het apparaat sloeg meteen uit.

“Dit is geen gewoon water,” zei hij. “Het bevat energie. Oude energie.”

Patricia keek naar de rivier. “Papa... dit is onmogelijk.”

André luisterde naar de stilte.

En de stilte sprak.

“Dit is de oude levensader van het Bastion.”

De Brug van Schaduwen

Aan de overkant van de rivier lag een smalle stenen brug. Oud. Gebarsten. Maar nog intact.

En op die brug... bewoog iets.

Een schaduw. Lang. Dun. Vloeierend. Alsof het geen lichaam had, maar een vorm van energie.

Jack verstijfde. “Het kijkt naar ons.”

Zuster Annie’s gouden straal werd scherp. “Dit is geen wezen,” zei ze. “Dit is een echo.”

Zuster Stefanie voelde warmte. “Een herinnering die is blijven hangen.”

Zuster Ursula luisterde. “Het zingt.”

De schaduw bewoog langzaam naar hen toe. Niet dreigend. Niet agressief. Maar... zoekend.

Patricia pakte André’s hand. “Papa... wat wil het?”

André sloot zijn ogen.

En de stilte sprak.

“Het zoekt het schild.”

De Echo van het Bastion

De schaduw bleef staan op de brug. Hij strekte zich uit, alsof hij hen wilde aanraken. Maar hij kon niet verder.

De lichtbol zweefde naar voren. Hij hing boven de rivier, pulserend, ademend.

En toen gebeurde het.

De rivier begon te gloeien. Heel zacht. Heel diep. Alsof er onder het water een tweede lichtbron lag.

Bram’s sensor sloeg rood uit. “Er is iets onder het water,” zei hij. “Iets groots.”

Jack voelde druk in zijn borst. “Het wil naar boven.”

Zuster Annie’s gouden straal raakte de lucht. “Dit is een kracht die het Bastion ooit moest tegenhouden.”

Zuster Stefanie’s straal werd warmer. “Een kracht die nu ontwaakt.”

Zuster Ursula’s straal pulseerde. “En het is niet alleen.”

De Onthulling Onder Water

De rivier begon te bewegen. Niet als water. Maar als... iets dat ademt.

Golven trokken naar de brug. De schaduw werd groter. De grot werd warmer.

Patricia fluisterde: “Papa... wat leeft daar?”

André luisterde naar de stilte.

De stilte werd zwaar. Donker. Diep.

En sprak.

“Onder de Westerschelde ligt een kracht die nooit boven de grond mocht komen. Het Bastion was gebouwd om het tegen te houden. Maar het schild... verzwakt.”

Bram keek naar André. “Wat betekent dat?”

André opende zijn ogen.

“Dat het naar boven wil.”

HOOFDSTUK 8

De Schimmen van de Vliegende Hollander

De ondergrondse rivier onder de Westerschelde bleef pulseren. Niet als water. Maar als een ademhaling. Een ritme dat steeds sterker werd, alsof iets onder het oppervlak wakker werd na eeuwen van stilte.

André stond aan de oever, de lichtbol zwevend naast hem. Patricia hield zijn arm vast, haar ogen groot. Bram's koffer trilde zo hard dat hij hem moest vasthouden. Jack voelde druk in zijn borst alsof de lucht zelf hem waarschuwde.

De drie zusters stonden in een driehoek, hun stralen helder:

- **Goud** — warm, beschermend
- **Zilver** — scherp, onthullend
- **Blauwgroen** — pulserend, verbonden met water

En toen gebeurde het.

De Eerste Schim

Uit de rivier steeg een vorm op. Niet snel. Niet dreigend. Maar... aanwezig.

Een schim. Lang. Dun. Vloeiend als rook. Maar met een contour die iedereen herkende.

Een **zeil**. Een **boeg**. Een **mast** die nooit had mogen bestaan onder de grond.

Patricia fluisterde: "Papa... dat is een schip."

André luisterde naar de stilte.

En de stilte sprak.

"Het is een echo van de Vliegende Hollander."

Jack verstijfde. "Ik voel... angst. Maar niet van ons. Van hen."

Zuster Ursula's blauwgroene straal pulseerde heftig. "Dit water draagt herinneringen van de Westerschelde. En dit... is de oudste."

De Schimmen Worden Meerdere

De rivier begon te gloeien. Diep. Donker. Blauwgroen.

En toen kwamen ze.

Niet één. Niet twee. Maar **meerdere schimmen**.

Ze stegen op uit het water als verhalen die nooit waren verteld:

- Een schim van een **kapitein**, met een lange jas en een hoed die leek te drijven op de lucht.
- Een schim van **matrozen**, hun gezichten vaag, hun handen uitgestrekt alsof ze iets zochten.
- Een schim van een **scheepsbel**, die geen geluid maakte maar toch voelbaar was.
- En achter hen... de contour van een **schip dat nooit mocht aanmeren**.

Bram fluisterde: "Dit is geen spookverschijning. Dit is een energieveld. Een echo die vastzit onder de Schelde."

Zuster Annie's zilveren straal werd scherp. "Ze zijn niet hier om te schrikken. Ze zijn hier omdat iets hen heeft wakker gemaakt."

Zuster Stefanie voelde warmte. “Ze zijn bang.”

De Boodschap van de Schimmen

De schimmen bewogen naar de brug. Niet dreigend. Niet agressief. Maar zoekend.

De kapitein-schim bleef staan. Zijn contour trilde. Zijn vorm leek te ademen.

En toen gebeurde het.

De lichtbol zweefde naar hem toe. Hij raakte de schim.

Een flits. Een echo. Een beeld.

De kamer vulde zich met een herinnering:

De Vliegende Hollander, ooit varende op de Westerschelde, werd getroffen door een kracht onder het water. Een kracht die de zee deed trillen. Een kracht die de lucht deed scheuren. Een kracht die het schip **vastzette tussen werelden**.

Patricia greep André's hand. “Papa... dit is waarom het schip nooit kon aanmeren.”

André luisterde naar de stilte.

En de stilte sprak.

“De kracht onder de Schelde heeft hen gevangen. En nu... ontwaakt die kracht opnieuw.”

De Waarschuwing

De schimmen begonnen te vervagen. De kapitein-schim strekte zijn hand uit naar André. Niet om te grijpen. Maar om te waarschuwen.

Zuster Ursula luisterde naar de echo. “Hij zegt... dat de kracht niet alleen ontwaakt. Ze beweegt.”

Zuster Annie's straal werd feller. “Ze zoekt een uitgang.”

Zuster Stefanie's straal werd warm. “En ze komt naar boven.”

Jack voelde het in zijn borst. “Het wil naar de stad.”

Bram keek naar André. “Wat moeten we doen?”

André keek naar de schimmen die langzaam verdwenen in het water.

En de stilte sprak.

“We moeten het vinden voordat het boven komt.”

HOOFDSTUK 9

Kapitein Rooibos Spreekt

De schimmen van de Vliegende Hollander dreven nog boven de ondergrondse rivier. Hun vormen waren vaag, hun contouren vloeiden als rook, maar één schim bleef duidelijker dan de rest.

Een man. Lang. Met een jas die leek te bewegen zonder wind. Een hoed die schaduw gaf zonder licht. En ogen die geen kleur hadden, maar toch alles zagen.

Kapitein **Rooibos**.

De legende die nooit aanmeerde. De man die de Schelde doorkruiste tot hij verdween. De kapitein die nooit rust vond.

Patricia voelde het als eerste. “Papa... hij kijkt naar jou.”

André stapte naar voren. De lichtbol zweefde naast hem, pulserend, alsof hij wist wat er ging gebeuren.

De schim van Rooibos bewoog. Niet als een mens. Niet als een geest. Maar als een herinnering die eindelijk haar stem terugvindt.

En toen sprak hij.

Niet met geluid. Niet met woorden. Maar met een **echo** die rechtstreeks in hun gedachten kwam.

De Stem van de Kapitein

“André...”

Het was geen fluistering. Het was geen roep. Het was een **aanwezigheid**.

“De stad boven jullie... is in gevaar.”

Jack verstijfde. “Ik voel het... hij spreekt echt.”

Zuster Annie’s gouden straal werd scherp. “Hij is niet vijandig.”

Zuster Stefanie’s gouden straal werd warm. “Hij is bang.”

Zuster Ursula’s blauwgroene straal pulseerde. “Hij komt uit het water zelf.”

De schim van Rooibos hief zijn hand. Zijn contour trilde, alsof hij vocht tegen de kracht die hem hier vasthield.

“Onder de Schelde... onder het Bastion... ligt een kracht die wij ooit hebben gezien.”

Bram zette een stap naar voren. “Wat voor kracht?”

De echo werd donkerder.

“Een kracht die de zee deed beven. Die de lucht deed scheuren. Die ons schip... vastzette tussen werelden.”

Patricia kneep in André’s hand. “Papa... dit is waarom de Vliegende Hollander nooit terugkwam.”

André luisterde naar de stilte.

En de stilte sprak samen met de kapitein.

De Onthulling van Rooibos

De schim werd helderder. Zijn contouren scherper. Zijn stem krachtiger.

“Wij zagen het. Wij voelden het. Een wezen... geen dier, geen mens, geen geest... maar een kracht die leeft onder de Westerschelde.”

Zuster Ursula’s straal pulseerde heftig. “Hij bedoelt de energie die we voelden.”

Rooibos knikte — of beter: zijn schim maakte een beweging die op knikken leek.

“Het Bastion werd gebouwd om het tegen te houden. Niet om de stad te beschermen tegen mensen... maar tegen wat onder de grond lag.”

Bram’s ogen werden groot. “Het Bastion was een schild.”

“Ja,” sprak Rooibos. “En dat schild... verzwakt.”

De rivier begon te trillen. De grot werd warmer. De lucht werd zwaarder.

Patricia keek naar André. “Papa... het komt naar boven.”

De Waarschuwing van de Kapitein

De schim van Rooibos strekte zijn hand uit. Zijn stem werd dringend.

“Luister goed, André. Jij bent de enige die de stilte hoort. Jij bent de enige die het kan stoppen.”

André voelde de woorden in zijn borst. Niet als een opdracht. Maar als een waarheid.

“De kracht onder de Schelde zoekt een uitgang. Ze zoekt warmte. Ze zoekt energie. Ze zoekt... leven.”

Zuster Annie fluisterde: “Zorgdorp.”

Rooibos knikte.

“Ja. De driekwartcirkel. De stralen. De mensen. Daar wil het naar boven komen.”

Jack voelde het in zijn borst. “Het wil door Zorgdorp breken.”

Rooibos’ schim begon te vervagen. De rivier werd donkerder.

“Vind de bron. Vind het hart. Voordat het jullie vindt.”

En toen verdween hij.

Niet langzaam. Niet zacht.

Maar alsof hij werd weggetrokken door een kracht die dieper lag dan de rivier zelf.

De Stilte Na de Stem

Niemand sprak.

De grot ademde. De rivier pulseerde. De lichtbol zweefde stil.

Patricia keek naar André. “Papa... wat nu?”

André luisterde naar de stilte.

En de stilte sprak.

“We gaan naar de bron.

HOOFDSTUK 10

De Bron van de Diepte

De schimmen van de Vliegende Hollander waren verdwenen in de rivier, alsof ze waren opgeslokt door het water dat hen eeuwenlang gevangen had gehouden. Maar hun boodschap bleef hangen in de lucht als een echo die niet wilde sterven.

Vind de bron. Voordat het jullie vindt.

André stond aan de oever, de lichtbol zwevend naast hem. Hij voelde de stilte in zijn borst trekken, harder dan ooit. Alsof de grond hem riep.

Patricia keek naar de donkere tunnel die verder liep achter de rivier. “Papa... daar moeten we heen.”

Bram knielde neer en richtte een klein apparaat op de tunnelopening. Het prototype sloeg meteen uit.

“Dit is het sterkste energieveld dat ik ooit heb gemeten,” zei hij. “Het komt van diep onder de Schelde.”

Jack voelde het in zijn ribben. “Het klopt als een hart.”

De drie zusters stapten naar voren. Hun stralen waren nu helder, bijna fel:

- **Goud** — warm, beschermend
- **Zilver** — scherp, onthullend
- **Blauwgroen** — pulserend, watergebonden

Zuster Ursula luisterde naar de lucht. “De bron... zingt.”

De Oversteek

De stenen brug over de ondergrondse rivier was smal en oud. Elke stap klonk alsof de steen zelf hen waarschuwde. Maar de lichtbol zweefde voor hen uit, als een gids die precies wist waar ze moesten zijn.

Halverwege de brug voelde André het.

Een trilling. Niet van de grond. Niet van het water. Maar van... **onder het water.**

Patricia keek naar beneden. "Papa... het beweegt."

De rivier pulseerde. Golven trokken naar de brug. Alsof iets onder het oppervlak hen volgde.

Jack greep Bram's arm. "Het komt mee."

Zuster Annie's zilveren straal werd scherp. "Het observeert ons."

Zuster Stefanie's gouden straal werd warm. "Maar het valt niet aan."

Zuster Ursula's blauwgroene straal pulseerde. "Het wil dat we verder gaan."

De Tunnel van Stilte

Aan de overkant van de brug begon de tunnel opnieuw. Maar deze tunnel was anders.

De muren waren glad. Zwart. Glanzend. Alsof ze niet door mensen waren gemaakt.

De lucht was zwaar. Warm. Elektrisch.

Bram hield zijn apparaat omhoog. "Dit is geen steen," zei hij. "Dit is... versteende energie."

Patricia keek naar André. "Papa... voel je het?"

André sloot zijn ogen.

En de stilte sprak.

"Dit is de bron."

De Hartslag van de Diepte

Hoe verder ze gingen, hoe sterker de trilling werd. Het was geen aardbeving. Geen machine. Geen waterdruk.

Het was een **hartslag**.

Diep. Donker. Oud.

Jack voelde het in zijn borst. “Het klopt met ons mee.”

Zuster Annie legde haar hand op de muur. Haar gouden straal werd fel. “Dit is een levend systeem.”

Zuster Stefanie voelde warmte. “Het is niet vijandig.”

Zuster Ursula luisterde. “Het is... bang.”

Bram keek naar André. “Bang waarvoor?”

André luisterde opnieuw.

De stilte werd zwaar. Diep. Donker.

“Bang om vergeten te worden.”

De Bronkamer

Plots opende de tunnel zich in een gigantische ruimte.

Een ronde kamer. Groter dan de kamer met de lichtbol. Groter dan de grot met de rivier.

In het midden lag een **krater**. Niet van steen. Niet van aarde. Maar van pure, pulserende energie.

Blauwgroen. Zilver. Goud.

De kleuren van de drie zusters.

Patricia fluisterde: “Papa... dit is het hart.”

Bram’s apparaat sloeg rood uit. “Dit is de bron van alles wat we hebben gevoeld.”

Jack voelde druk in zijn borst. “Het ademt.”

De lichtbol zweefde naar de krater. Hij pulseerde. Hij trilde.

En toen gebeurde het.

De Stem van de Bron

De kamer vulde zich met een echo. Niet van de kapitein. Niet van de schimmen. Maar van de bron zelf.

Een stem die geen woorden had. Maar wel betekenis.

Een stem die rechtstreeks in hun gedachten kwam.

“ANDREAS...”

Patricia greep André’s hand.

“Jullie zijn gekomen.”

Zuster Annie’s straal werd fel.

“Het schild verzwakt.”

Zuster Stefanie’s straal werd warm.

“De kracht wil naar boven.”

Zuster Ursula’s straal pulseerde.

“Maar jullie kunnen het stoppen.”

André luisterde.

En de stilte sprak samen met de bron.

“Het Bastion was nooit een vesting. Het was een zegel.”

HOOFDSTUK 11

Het Verzonken Oorlogsschip

De bron pulseerde in de grote ronde kamer. De kleuren — goud, zilver, blauwgroen — bewogen als ademhaling. De lucht was zwaar, warm, geladen met herinneringen die geen mens ooit had mogen voelen.

André stond dicht bij de krater, de lichtbol zwevend naast hem. Patricia hield zijn arm vast. Bram’s koffer trilde. Jaap voelde druk in zijn borst. De drie zusters stonden in hun driehoek, hun stralen helder.

En toen gebeurde het.

De bron **opende**.

Niet als een explosie. Niet als een lichtflits. Maar als een herinnering die eindelijk haar kettingen verliest.

De kamer vulde zich met een beeld.

De Nacht bij de Griete

Het was donker. Stormachtig. De Westerschelde was woest, de golven hoog, de lucht zwart.

Een oorlogsschip — groot, zwaar, met het ijzeren silhouet van de Duitse marine — vocht tegen de golven. Het schip had geen naam op de romp. Maar de bron fluisterde het.

“Schiff 47 — Kapitän Janus Rasmussen.”

Patricia verstijfde. “Papa... dit is de Tweede Wereldoorlog.”

André luisterde naar de stilte.

En de stilte sprak.

“Dit schip is nooit teruggevonden.”

Het Vergaan

De herinnering werd scherper.

Het schip werd gegrepen door een kracht onder het water. Niet een mijn. Niet een torpedo. Niet een explosie.

Maar een **trek**. Een zuiging. Een energie die de zee deed trillen.

De bemanning schreeuwde — maar de herinnering had geen geluid. Alleen beelden.

Het schip kantelde. De boeg werd naar beneden getrokken. De mast brak. De lichten doofden.

En toen... verdween het.

Met man en muis. In één beweging. In één adem.

Zuster Ursula's blauwgroene straal pulseerde heftig. “Dit is dezelfde kracht die de Vliegende Hollander heeft vastgezet.”